

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/47/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200375
Dátum vydania rozhodnutia: 02.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7016200375.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej a sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a Mgr. Viliama Pohančeníka v právnej veci žalobcu: CREO ART s.r.o., Werferova 1, Košice, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou B&B, s.r.o., Rázusova 1, Košice proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102594070/2016 zo dňa 22. februára 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2016 - 51 zo dňa 30. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2016 - 51 zo dňa 30. marca 2017 z a m i e t a.

Sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102594070/2016 zo dňa 22.02.2016, ktorým podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice (ďalej len „správca dane“) č. 21205949/2015 zo dňa 09.11.2015. Prvostupňovým rozhodnutím správca dane vyrubil žalobcovi na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012 rozdiel v sume 62.586,- €.

1.2 Krajský súd v Košiciach v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že medzi žalobcom a žalovaným bolo spornou otázkou to, či výdavky žalobcu, ktoré boli fakturované spoločnosťami HORADSTAV s.r.o., HORVÁTH-SHOP s.r.o. a OVOS s.r.o., boli odrazom reálneho plnenia, a teda či sú alebo nie sú daňovými výdavkami.

1.3 Vychádzajúc z administratívneho spisu krajský súd konštatoval, že správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012 neuznal za daňové výdavky náklady týkajúce sa:

- 12 faktúr od dodávateľa HORADSTAV s.r.o., Betliarska 12, Bratislava, vystavené na základe zmluvy o spolupráci zo dňa 30.03.2012 a jej dodatku č. 1 zo dňa 20.05.2012 v celkovej sume 201.200,- € bez DPH za revíziu údržbu LED obrazoviek v OC Optima v Košiciach a v OC Dubeň v Žiline,
- dvoch faktúr od dodávateľa OVOS s.r.o., Jesenského 2131/17, Zvolen, vystavené za revíziu údržbu LED obrazoviek v OC Optima v Košiciach a v OC Dubeň v Žiline na základe zmluvy o spolupráci zo dňa 12.12.2011 v celkovej sume 117.000,- € bez DPH,
- 12 faktúr od dodávateľa HORVÁTH-SHOP s.r.o. v celkovej sume 11.200,- € bez DPH vystavené za nasadenie a správu spotov na LED obrazovkách v OC Optima Košice a v OC Dubeň Žilina.

1.4 V tejto súvislosti ďalej uviedol, že dôvodom neuznania daňových výdavkov žalobcu správcom dane bola tá skutočnosť, že po vykonaní dokazovania ohľadom obchodných vzťahov medzi žalobcom a dodávateľskými organizáciami, neboli získané dôkazy o reálnom dodaní prác, resp. služieb. Žalobca napriek opakovaným výzvam zo strany správcu dane okrem faktúr, pokladničných dokladov a účtovných dokladov, nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, ktorými by uniesol dôkazné bremeno v daňovom konaní.

1.5 Pri daňovej kontrole bolo zistené, že žalobca má v majetku zaúčtované LED obrazovky, ktoré sú umiestnené v OC Optima Košice a OC Dubeň Žilina, obstarané formou leasingu v celkovej sume 114.360,- €, na údržbu ktorých v roku 2012 vynaložil sumu 318.200,- €. Dodávateľmi týchto prác boli obchodné spoločnosti HORADSTAV s.r.o., HORVÁTH-SHOP s.r.o. a OVOS s.r.o., ktoré podľa zistenia správcu dane sú nekontaktné a za rok 2012 nepodalí daňové priznanie. Podľa vyjadrenia konateľa žalobcu s uvedenými spoločnosťami jednal prevažne prostredníctvom e-mailov, ktoré si však nearchivoval, preto ich nemohol predložiť ako dôkaz.

1.6 Žalobca na ústnom pojednávaní pred krajským súdom dňa 02.09.2015 uviedol, že bol ohľadom údržby LED obrazoviek v OC Optima Košice a OC Dubeň Žilina oslovený firmou HORADSTAV s.r.o. a bol spísaný návrh zmluvy, avšak či ju obdržal poštou, uviesť nevedel. Uviedol, že s konateľom spoločnosti C. P. sa stretol raz alebo dvakrát, ale objednávky boli zasielané e-mailom, ktoré nevie predložiť. Žalobca nevedel predložiť správcovi dane ani zmluvu uzavretú dňa 20.03.2012 a dodatok č. 1 zo dňa 20.05.2012. Uviedol, že uhrádzal prijaté faktúry od spoločnosti HORADSTAV s.r.o. v hotovosti a platby od konateľa žalobcu preberal za spoločnosť HORADSTAV s.r.o. C. P. v sídle žalobcu. Konateľ spoločnosti HORADSTAV s.r.o. C. P. bol predvolaný správcom dane za účelom vypočutia ako svedka. Konateľ zásielku neprevzal a táto sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“.

1.7 V súvislosti s faktúrami vystavenými spoločnosťou HORVÁTH-SHOP s.r.o., ktorá fakturovala žalobcovi nasadzovanie a vysielanie reklamných spotov na LED obrazovkách v OC Optima Košice a OC Dubeň Žilina, konateľ žalobcu uviedol, že jednal s konateľom spoločnosti C. P., služby boli dodané pravdepodobne v subdodávkach a úhrady uskutočnené v hotovosti v sídle žalobcu. Komunikácia a preberanie faktúr sa uskutočňovalo e-mailom.

1.8 Krajský súd s ohľadom na skutočnosť, že konateľ oboch spoločností HORVÁTH-SHOP s.r.o. a HORADSTAV s.r.o. je nekontaktný a obe spoločnosti za rok 2012 nepodalí daňové priznanie, bol toho názoru, že neboli vyvrátené pochybnosti správcu dane o tom, či tieto obchodné spoločnosti aj reálne fakturované práce, resp. služby žalobcovi dodali. Žalobca okrem faktúr a príjmových pokladničných dokladov nepredložil správcovi dane žiadne iné dôkazy, ktoré by potvrdili reálnosť obchodnej transakcie.

1.9 Krajský súd bol názoru, že ak žalobca komunikoval so svojimi obchodnými partnermi prostredníctvom e-mailu, mal si túto e-mailovú komunikáciu archivovať, pretože vzhľadom na svoje postavenie podnikateľa mohol predpokladať, že v prípade daňovej kontroly bude potrebné predkladať okrem faktúr a pokladničných dokladov aj iné dôkazy na preukázanie svojich daňových výdavkov. Námietku žalobcu, že žalovaný ani správca dane dostatočne neodôvodnili záver, na základe čoho

neuznali služby fakturované za opodstatnené daňové výdavky, krajský súd považoval za neodôvodnenú a opakovane poukázal na skutočnosť, že žalobca okrem faktúr a pokladničných dokladov nevedel správcovi dane predložiť žiadne dôkazy o tom, že fakturované práce vykonala tá obchodná spoločnosť, ktorá je aj uvedená na faktúre ako dodávateľ.

1.10 V súvislosti s dodávateľom žalobcu, spoločnosťou OVOS s.r.o., konateľ žalobcu na pojednávaní uviedol, že ho pravdepodobne táto spoločnosť oslovila e-mailom s tým, že on sám určil práce, ktoré potrebuje. Práce zadával konateľ žalobcu a rokoval s konateľom spoločnosti OVOS s.r.o., ktorého meno si nepamätal. Uviedol, že konateľa spoločnosti videl raz alebo dvakrát. Objednávku na vykonanie prác predložiť nevedel, pretože bola uskutočnená e-mailom a tento už v čase kontroly nemal k dispozícii. Faktúry od uvedenej spoločnosti neboli podpísané a neobsahovali žiadne konkrétne údaje o tom, aké práce boli vykonané. Konateľ žalobcu ďalej uviedol, že komunikácia s touto spoločnosťou bola taktiež uskutočnená e-mailom. Tieto e-maily nearchivoval a nevedel predložiť správcovi dane ani zmluvu o vzájomnej spolupráci zo dňa 12.12.2011.

1.11 Krajský súd poukázal na skutočnosť, že správca dane zistil, že spoločnosť OVOS s.r.o. nebola evidovaná na daňovom úrade na dani zo závislej činnosti a ani v predmete činnosti nemala oprávnenie na vykonávanie alebo sprostredkovanie služieb uvedených vo faktúre. Spoločnosť nepodala daňové priznanie k dani z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 2012. Taktiež, že správca dane preverovaním v daňovom systéme ISFS zistil, že spoločnosť OVOS s.r.o. je nekontaktná, so správcom dane nijako nekomunikuje, nepreberá poštové zásielky a obálky sa vracajú s poznámkou poštového doručovateľa „adresát neznámy“. Správca dane zaslal konateľovi spoločnosti OVOS s.r.o. predvolanie na výsluch svedka na deň 26.08.2015, a zároveň upovedomil o vypočutí tohto svedka aj žalobcu. Žalobca sa na pojednávanie nedostavil a poštová zásielka adresovaná konateľovi OVOS s.r.o. sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“. V tejto súvislosti žalobca namietal, že na predvolaní, ktoré bolo zaslané konateľovi spoločnosti OVOS s.r.o., správca dane uviedol nesprávne meno konateľa - H.A., namiesto Y.A.. Podľa názoru krajského súdu, táto skutočnosť nemá vplyv na záver správcu dane o tom, že žalobca nepreukázal vecnú stránku faktúr vyhotovených spoločnosťou OVOS s.r.o. Uviedol, že podľa výpisu z obchodného registra je jediným spoločníkom spoločnosti OVOS s.r.o. H.A., ktorý má rovnakú adresu bydliska ako konateľ spoločnosti Y.A.. Poštová zásielka sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“. Skutočnosť, že sa správca dane pomýlil pri uvedení mena konateľa, podľa názoru krajského súdu nemá žiaden vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí, ani na správnosť záveru správcu dane, že žalobca nepreukázal reálne dodanie fakturovaných prác a služieb.

1.12 Skutočnosť, že žalovaný vo svojom rozhodnutí uviedol aj písomné vyjadrenie bývalého konateľa spoločnosti OVOS s.r.o., napriek tomu, že nebol uvedený ani v protokole z daňovej kontroly a v rozhodnutí daňového úradu, podľa názoru krajského súdu nemal za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, pretože jeho obsah nemal vplyv na skutkový záver o tom, že žalobca nepreukázal realnosť obchodnej transakcie so spoločnosťou OVOS s.r.o.

1.13 Podľa názoru krajského súdu žalobca nepredložil preukázanie uplatnených výdavkov, t.j. dodanie tovarov a služieb od spoločnosti HORADSTAV s.r.o., HORVÁTH-SHOP s.r.o. a OVOS s.r.o. v súlade s ust. § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej aj „zákon č. 595/2003 Z. z.“), a preto nemohli byť uznané za oprávnené náklady, t.j. výdavky. Poukázal, že nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie zabezpečenia a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka, a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Iba splnenie týchto podmienok zakladá nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov. Keďže žalobca tieto zákonné podmienky nespĺnil, bol správca dane a žalovaný oprávnený tieto daňové výdavky neuznať.

1.14 Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/119/2013 zo dňa 06.05.2013, 5Sžf/84/2013 zo dňa 30.10.2010 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, ktorý v súvislosti s otázkou dôkazného bremena (v prípade týkajúcom sa DPH) uviedol, že: „... primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu -

žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet DPH (je iniciátorom odpočítania DPH) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosť preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený.“.

1.15 Prvostupňový súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia správcu dane a žalovaného, ktorí hodnotili dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach a ich záver, ku ktorému dospeli, je v súlade s vykonaným dokazovaním a nie je v rozpore so zásadami logického myslenia a uvažovania. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že sumy uhradené na základne predložených a účtovne spracovaných faktúr, spĺňajú podmienky pre uznanie za odpočítateľné výdavky v zmysle § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. Uviedol, že správca dane z tohto dôvodu postupoval v súlade so zákonom, keď vzhľadom na výsledok daňovej kontroly rozhodol o vyrubení rozdielu dane, a preto žalobné námietky žalobcu považoval za nedôvodné a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2.

2.1 Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) domáhal, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2016-51 zo dňa 30.03.2017 zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP ako i z dôvodu, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP.

2.2 V dôvodoch kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukázal na rozdielnu argumentáciu správcu dane, žalovaného a krajského súdu. Uviedol, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že dôvodom vydania rozhodnutia správcu dane bolo neuznanie daňových výdavkov žalobcu z dôvodu, že po vykonaní dokazovania ohľadom obchodných vzťahov medzi žalobcom a dodávateľskými spoločnosťami neboli získané dôkazy o reálnom dodaní prác, resp. služieb. Naproti tomu správca dane ako i žalovaný odôvodňovali svoje rozhodnutie tým, že hlavným dôvodom neuznania uplatnených daňových výdavkov bola nekontaktnosť a nespolupráca dodávateľských subjektov.

2.3 Sťažovateľ s uvedenými tvrdeniami krajského súdu nesúhlasí, nakoľko sám správca dane v záveroch z daňovej kontroly uviedol, že nespochybňuje vykonanie samotných prác. Uviedol, že správca dane a žalovaný tak spochybnili realizáciu obchodu nie z dôvodu, že predmetné služby neboli dodané, ale z dôvodu, že uvedené služby nemohli byť dodané dodávateľskými spoločnosťami. Má za to, že v takom prípade je odôvodnená námietka žalobcu, že pri takom množstve zákaziek nie je možné, aby žalobca sledoval každú konkrétnu osobu, dodávateľov. Žalobca prevádzkuje LED obrazovky v nákupných centrách a tieto obrazovky si vyžadujú údržbu. Dodávatelia predmetných prác poskytujú práve tieto služby. Vzhľadom na to, že práce boli objednané, riadne vykonané a žalobca voči nim nemal žiadne výhrady, nemal dôvod detailne skúmať kto nahral aký spot, kto kde vykonal údržbu. Z vyššie uvedeného je žalobca toho názoru, že údajná nespolupráca, resp. nekontaktnosť dodávateľov so správcou dane nemôže byť dôvodom na vylúčenie položiek z výdavkov daňového subjektu. Je názoru, že okrem preukázania formálnych náležitostí vynaloženia výdavkov, akými sú faktúry, príjmové doklady, preukázal aj vecnú stránku týchto výdavkov.

2.4 Poukázal, že zákonným kritériom pre uznanie výdavkov (nákladov) v zmysle § 2 ods. 1 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. je kumulatívne splnenie troch podmienok. Ide o podmienku vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov), podmienku preukázateľnosti (daňový subjekt musí preukázať, že daňový výdavok bol skutočne vynaložený daňovníkom) a podmienku zaúčtovania (daňový výdavok musí byť zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka). Žalovaný vychádzal pri vydaní rozhodnutia z názoru, že podmienka preukázateľnosti nebola splnená, a preto nebolo možné tieto výdavky považovať za daňový výdavok v zmysle cit. ustanovenia zákona č. 595/2003 Z. z. Žalobca na ústnom pojednávaní dňa

02.09.2015 uviedol, že bol ohľadom údržby LED obrazoviek v OC Optima Košice a OC Dubeň Žilina oslovený firmou HORADSTAV s.r.o., ktorej uhrádzal prijaté faktúry v hotovosti, platby od konateľa žalobcu preberal za spoločnosť HORADSTAV s.r.o. C. P. v sídle žalobcu. Konateľ žalobcu k faktúram vystaveným spoločnosťou HORVÁTH-SHOP s.r.o., ktorá fakturovala žalobcovi nasadzovanie a vysielanie reklamných spotov na LED obrazovkách v OC Optima Košice a OC Dubeň Žilina uviedol, že jednal s konateľom spoločnosti C. P., služby boli dodané pravdepodobne v subdodávkach a úhrady uskutočnené v hotovosti v sídle žalobcu. Konateľ spoločností HORADSTAV s.r.o. a HORVÁTH-SHOP s.r.o. C. P. bol predvolaný správcom dane za účelom vypočutia ako svedka. Konateľ poštu neprevzal a zásielka sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“. Ohľadom ďalšieho dodávateľa žalobcu spoločnosti OVOS s.r.o. správca dane rovnako uviedol, že je nekontaktná, so správcom dane nekomunikuje, nepreberá poštové zásielky a obálky sa vracajú s poznámkou poštového doručovateľa „adresát neznámy“. Správca dane na základe uvedených zistení, že dodávateľské spoločnosti sú nekontaktné a za rok 2012 nepodalí daňové priznanie, odôvodnil svoje tvrdenie, že podmienka preukázateľnosti výdavkov žalobcu nebola splnená a opakovane vznáša pochybnosti o tom, či tieto obchodné spoločnosti aj reálne fakturované práce, resp. služby žalobcovi dodali.

2.5 V súvislosti s uvedeným žalobca poukázal na to, že z vyjadrení správcu dane a žalovaného vyplýva, že predmetom sporu nie je, či daňovému subjektu boli fakturované práce reálne dodané, ale že nebolo spoľahlivo preukázané, že predmetné dodávky prác pochádzali od dodávateľských spoločností. Žalobca má za to, že sa k uvedeným pochybnostiam už vyjadril a poukázal na skutočnosti vyvracajúce pochybnosti správcu dane. Zároveň žalobca uviedol, že konateľ žalobcu je osobou, ktorá je schopná a spôsobilá vnímať udalosti a javy okolo seba, pamätať si vnímané skutočnosti a reprodukovat obsah svojich vnemov, preto nemožno súhlasiť s názorom, že na vyvrátenie pochybností nestačia iba jeho tvrdenia nepodložené ďalšími dôkazmi, ktoré správca dane a žalovaný opakovane požadovali, no nikdy neuviedli, aký doklad alebo dôkaz považujú za vierohodný, čím sa točia v kruhu vznášania námietok, že každý dôkaz svedčiaci v prospech žalobcu považujú za nedostatočný. Žalobca má zato, že pochybnosti správcu dane a žalovaného vznikli výlučne z preverovania dodávateľských obchodných spoločností, na ktorých však žalobca nemá žiaden vplyv.

2.6 Sťažovateľ v nadväznosti na odlišnú argumentáciu správcu dane, žalovaného a krajského súdu poukázal, že súčasťou princípu právnej istoty je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku dala v rovnakých podmienkach rovnaká odpoveď. V tomto prípade však možno vidieť diametrálne odlišnú rozhodovaciu činnosť správcu dane a žalovaného na jednej strane a krajského súdu na strane druhej, o tej istej právnej otázke, za rovnakého nimi popísaného skutkového stavu, bez rozumného odôvodnenia. Žalobca je názoru, že krajský súd rozhodol v identickej veci, na základe analogických skutkových zistení, avšak s odlišným výsledkom právneho posúdenia a tento svoj názorový posun žiadnym spôsobom neodôvodnil. Z tohto dôvodu žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia krajského súdu, ktoré je v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2.7 K tvrdeniu neunesenia dôkazného bremena sťažovateľ poukázal na ust. § 3 daňového poriadku a je názoru, že vedené ustanovenie určitou mierou koriguje dôkaznú povinnosť daňového subjektu. Správca dane takto nemôže prenechať na daňovom subjekte absolútne dôkazné bremeno, tzn. že správca dane nemôže celé dokazovanie nechať na pleciah daňového subjektu. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca napriek opakovaným výzvam zo strany správcu dane, okrem faktúr, pokladničných dokladov a účtovných dokladov, nepredložil žiadne ďalšie dôkazy, ktorými by uniesol dôkazné bremeno. Podľa názoru žalobcu, krajský súd citovaným tvrdením len potvrdzuje skutočnosť, že žalobca si predložením uvedených dôkazov splnil svoju dôkaznú povinnosť, nakoľko krajský súd síce uvádza, že žalobca by mal predložiť ďalšie dôkazy, no o aké by malo ísť, už ďalej neuvádza. Žalobca je toho názoru, že svoje dôkazné bremeno stanovené právnou normou uniesol. Samotná skutočnosť, či účastník konania vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného, nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov sporu závisí na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti týchto účastníkov. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu

skutkovú a dôkaznú situáciu konania, pričom v priebehu sporu dochádza k jeho prerozdeleniu medzi stranami sporu. V prejednávanej veci to potom znamená, že žalobca nemá povinnosť preukázať skutočnosť, na základe ktorých žalovaný sponchybnuje žalobcom uplatnené daňové výdavky, ale naopak ich preukázanie je povinnosťou žalovaného.

2.8 Poukazuje na zásadu zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad, tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov, v zmysle ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Aby daňové orgány mohli vyššie uvedené zásady realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami. Z toho dôvodu ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosť nezabavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutkový stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívne a spoľahlivo zistených záverov.

2.9 Sťažovateľ je názoru, že správca dane a žalovaný napriek tomu, že hodnotili všetky dôkazy, každý jednotlivo a zároveň v ich vzájomnej súvislosti, ako uvádzajú vo svojich rozhodnutiach, pri hodnotení dôkazov nechali bez povšimnutia, že žalobca svoju dôkaznú povinnosť, čo do preukázania skutočností listinnými dôkazmi splnil. Správca dane a žalovaný len opakovane tvrdia, že napriek týmto dôkazom svedčiacim v prospech žalobcu, výdavky uplatnené žalobcom, nemožno považovať za daňové výdavky (náklady) v zmysle ust. § 2 ods. 1 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., pričom ich jedinou argumentáciou je vznášanie pochybností. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že dôkazné bremeno na preukázanie absencie podmienky preukázateľnosti daňových výdavkov sa presunulo na správcu dane, ktorý mal podľa názoru žalobcu dôslednejšie dokazovaním skúmať, či sú jeho pochybnosti odôvodnené.

2.10 Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že podľa jeho názoru sa krajský súd nekriticky a formálne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi daňových orgánov podanými vo veci, čím podľa jeho názoru zaťažil svoje rozhodnutie vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, a porušil tým právo žalobcu na zákonný a spravodlivý súdny proces, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/7/2011 zo dňa 31.05.2011, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že nakoľko v daňovom konaní neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natoľko, aby v predmetnej veci bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie, napadnuté rozhodnutia považuje za nepreskúmateľné z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre správne posúdenie veci.

3.

3.1 K podanej kasačnej sťažnosti sa žalovaný vyjadril podaním zo dňa 18.07.2017, v ktorej navrhol, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/39/2016-51 zo dňa 30.03.2017 ako nedôvodnú zamietol.

3.2 K námietkam sťažovateľa, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, čím došlo podľa žalobcovho názoru k nesprávne rozhodnutiu vo veci, žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že sa k nim už vyjadril vo svojom stanovisku k žalobe č. 1078089/2016 zo dňa 13.06.2016, na ktorom trvá.

3.3 Uviedol, že daňové výdavky, ich formu, rozsah a správnosť uplatnenia preukazuje daňovník. To znamená, že daňovník musí správcovi dane v súlade so zákonom č. 595/2003 Z. z. ako hmotnoprávnym predpisom a v súlade s daňovým poriadkom ako procesnoprávnym predpisom preukázať a dokázať skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti. Iba v prípade pochybností správca dane vykoná dokazovanie v súlade s ust. § 24 daňového poriadku o tom, že základ dane nebol určený správne. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo v iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosť, na ktorých preukázanie

bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. V daňovom konaní ťažisko dôkazného bremena je na daňovom subjekte. Dôkazná povinnosť je spojením povinnosti tvrdenia a povinnosti doložiť svoje tvrdenia dôkazmi. Splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na uplatnenie výdavkov (nákladov) do daňových výdavkov nespočíva len v predložení dokladov s predpísaným obsahom. Faktúry musia jednoznačne preukazovať všetky znaky vyžadovanej skutočnosti - objekt, subjekt i právnu skutočnosť. Ako dôkaz sú použiteľné len vtedy, ak údaje v nich uvedené pravdivo odrážajú skutočnosť.

3.4 Žalovaný je názoru, že sťažovateľom predložené dôkazy sa ukázali ako nedôveryhodné, vystavené bez reálneho podkladu. Žalovaný zastáva názor, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre vznik nároku na uplatnenie výdavkov (nákladov) do daňových výdavkov stanovené zákonom č. 595/2003 Z. z. Poukázal, že v danej veci nezistil pochybenie správcu dane v postupe, ani iné porušenie platných zákonov. Taktiež, z obsahu spisu dospel k záveru, že námietky sťažovateľa uvedené v podanej žalobe, ako aj v kasačnej sťažnosti, nie je možné akceptovať a tieto námietky sú neopodstatnené. Je názoru, že správca dane a žalovaný postupovali v súlade s platnými právnymi predpismi a z tohto dôvodu navrhol, aby Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

4.2 Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

4.3 Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

4.4 Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že rozhodnutím Daňového úradu Košice č. 21205949/2015 zo dňa 09.11.2015 bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012 v sume 62.586,- € na základe výsledkov daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby, o výsledku ktorej správca dane vyhotovil protokol č. 20915667/2015 zo dňa 01.10.2015.

4.5 Správca dane na základe výsledkov daňovej kontroly dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2012 neuznal za daňové výdavky náklady týkajúce sa:

- 12 faktúr od dodávateľa HORADSTAV s.r.o., Betliarska 12, Bratislava, vystavené na základe zmluvy o spolupráci zo dňa 30.03.2012 a jej dodatku č. 1 zo dňa 20.05.2012 v celkovej sume 201.200,- € bez DPH za revíziu údržbu LED obrazoviek v OC Optima v Košiciach a v OC Dubeň v Žiline,
- dvoch faktúr od dodávateľa OVOS s.r.o., Jesenského 2131/17, Zvolen, vystavené za revíziu údržbu

LED obrazoviek v OC Optima v Košiciach a v OC Dubeň v Žiline na základe zmluve o spolupráci zo dňa 12.12.2011 v celkovej sume 117.000,- € bez DPH,
- 12 faktúr od dodávateľa HORVÁTH-SHOP s.r.o. v celkovej sume 11.200,- € bez DPH vystavené za nasadenie a správu spotov na LED obrazovkách v OC Optima Košice a v OC Dubeň Žilina.

4.6 Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie a žalovaný rozhodnutím č. 102594070/2016 zo dňa 22.02.2016 odvolaním napadnuté rozhodnutie Daňového úradu Košice potvrdil.

5.

5.1 Podľa § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. na účely tohto zákona sa rozumie daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržiavanie zdaniteľných príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve, alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 1 alebo 14, ak tento zákon neustanovuje inak.

5.2 Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané.

5.3 Podľa § 3 ods. 1, 3 a 6 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo. Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu, alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane.

5.4 Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje:

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo v iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie a záznamov, ktoré je povinný viesť.

5.5 Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

5.6 Podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

5.7 Podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázať alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

6.

6.1 Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu a dospel k záveru, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje, že správca dane vo svojom rozhodnutí uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že daňové doklady, ktoré vystavili spoločnosti HORADSTAV s.r.o., OVOS s.r.o. a HORVÁTH-SHOP s.r.o., nedokazujú skutočnosť, že došlo k reálnemu dodaniu služieb týmito dodávateľmi pre žalobcu. Spoločnosť OVOS s.r.o. nemá v predmete

činnosti revízu údržbu technických zariadení, a ani sprostredkovateľskú činnosť v oblasti služieb, a správca dane bol toho názoru, že túto činnosť nemôže ani vykonávať. Vykonaným dokazovaním správca dane dospel k správneému záveru, že žalobca nepreukázal v zmysle § 24 ods. 1 daňového poriadku skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní, alebo v iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcem dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Z týchto dôvodov správca dane po vykonanej daňovej kontrole zvýšil základ dane žalobcovi v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z. z. o sumu 320.400,- €, ktoré neuznal za daňové výdavky v zmysle ustanovenia § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. Krajský súd v bode 39 uviedol: „Podľa názoru krajského súdu žalobca nepredložil preukázanie uplatnených výdavkov, t.j. dodanie tovarov a služieb od spoločnosti HORADSTAV s.r.o., HORVÁTH-SHOP s.r.o. a OVOS s.r.o. v súlade s ust. § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z., a preto nemohli byť uznané za oprávnené náklady, t.j. výdavky. Poukázal, že nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie zabezpečenia a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka, a zároveň musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Iba splnenie týchto podmienok zakladá nárok daňovníka na uznanie uplatnených výdavkov. Keďže žalobca tieto zákonné podmienky nespĺnil, bol správca dane a žalovaný oprávnený tieto daňové výdavky neuznať“. Na základe uvedeného najvyšší súd námietku sťažovateľa kde poukazuje na rozdielnú argumentáciu správcu dane, žalovaného a krajského súdu (nekontaktnosť, nespolupráca dodávateľských subjektov, nepreukázanie dodania služby) považuje za irelevantnú.

6.2 Najvyšší súd dospel k rovnakému záveru ako krajský súd, že dôkazy zabezpečené správcem dane dostatočne preukazujú, že daňové subjekty HORADSTAV s.r.o., OVOS s.r.o. a HORVÁTH-SHOP s.r.o. nemohli byť a neboli dodávateľmi objednaných prác na LED obrazovkách pre žalobcu, preto výdavky (náklady) vynaložené žalobcom na vykonanie prác a služieb na LED obrazovkách nie sú výdavkami v súlade s ustanovením § 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. Sťažovateľ svoje tvrdenie dostatočne nepreukázal, lebo vystavenie faktúr a ich zaúčtovanie v účtovníctve spoločnosti nie je dôkazom, že práce boli skutočne dodané dodávateľmi uvedenými na predmetných faktúrach, pretože tvrdenia žalobcu neboli doložené dôkazmi. Sťažovateľ ako dôkaz prijatia prác a služieb predložil iba faktúry za práce a služby, ktoré mali byť vykonané, ale žiadne iné dôkazy preukazujúce materiálnu podstatu veci, t.j. reálne dodanie prác a služieb nepredložil. Ďalšími dokladmi, na základe ktorých sa dá preveriť, či skutočne došlo k dodaniu prác na LED obrazovkách a k nasadeniu a správe spotov, tak ako je uvedené na faktúre, sú doklady preukazujúce priebeh dodania prác a služieb s dokladovaním, kto tieto práce reálne vykonával, vrátane dokladov preukazujúcich dodanie prác (objednávky, zmluvy, súpis prác, resp. osôb realizujúcich predmetné práce, písomnú alebo e-mailovú, resp. inú komunikáciu medzi zmluvnými stranami a ďalšie iné doklady podľa charakteru vykonávaných prác). Iba tvrdenie žalobcu o dodaní fakturovaných prác a vysvetlenie spôsobu komunikácie s dodávateľmi na uplatnenie predmetných výdavkov (nákladov) do daňových nákladov nepostačuje, faktúry a príjmové doklady boli správcem dane spochybnené, pričom aj vyjadrenie konateľa žalobcu k dodaniu týchto prác pri všetkých ústnych pojednaniach boli nejasné, rozporuplné a nepodložené žiadnymi dôkazmi.

6.3 Najvyšší súd mal za preukázané, že žalobca nepredložil k svojim tvrdeniam žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil zistenia správcu dane, že vykonané práce - údržbu LED obrazoviek, nasadenie a správu spotov dodali dodávateľia uvedení na sporných faktúrach - HORADSTAV s.r.o., OVOS s.r.o. a HORVÁTH-SHOP s.r.o. Spoločnosť HORADSTAV s.r.o. a spoločnosť HORVÁTH-SHOP s.r.o. boli v júni roku 2012 odpredané jedinému spoločníkovi a konateľovi maďarskému občanovi C. P. D. N. X, L., H., ktorý zásielky nepreberal (adresát neznámy). Ďalej najvyšší súd poukazuje na rozpor vo výpovediach konateľa žalobcu H. H., ktorý najprv do zápisnice o ústnom pojednaní zo dňa 02.09.2015 uviedol, že konateľ spoločnosti HORADSTAV s.r.o. C. P. videl iba raz, alebo dvakrát a komunikovali iba prostredníctvom e-mailu a telefónov, a následne v zápisnici zo dňa 30.09.2012 k úhradám za faktúry uviedol, že tieto preberal od neho osobne C. P. v sídle žalobcu. Žalobca má zaúčtované v majetku spoločnosti v roku 2012 dve LED obrazovky zaobstarané formou leasingu v sume 57.180,- €, spolu 114.360,- €, pričom na ich údržbu v roku 2012 zaúčtoval náklady celkom vo výške 318.200,- €.

Príjmové pokladničné doklady nie sú podpísané dodávateľmi, tak ako to tvrdil žalobca. Na všetkých faktúrach a príjmových pokladničných dokladoch vystavených spoločnosťami HORADSTAV s.r.o. a HORVÁTH-SHOP s.r.o. je uvedené súčasné obchodné meno a sídlo dotknutých spoločností, pričom k zmene sídla a obchodného mena, ako aj konateľa, ktorý doklady vystavil, došlo až v júni 2012. Konateľ žalobcu nepredložil doklady (zmluvy, objednávky, súpis vykonaných prác, e-mailovú komunikáciu so spoločnosťou HORVÁTH-SHOP s.r.o., keďže práce vykonával pomocou internetu na diaľku), napriek tomu, že v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 25.03.2015 uviedol, že tieto doklady predloží v lehote do 07.04.2015.

6.4 Najvyšší súd v danom prípade dospel k záveru, že žalobca ako daňový subjekt jednoznačne nepreukázal, tvrdené skutočnosti existujú na materiálnom základe tak, ako ich deklaroval na predložených faktúrach. K oprávnenosti uznania deklarovaných výdavkov najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že na to, aby mohol byť výdavok uznateľný za daňový výdavok, musí byť splnená okrem podmienky zaúčtovania v účtovníctve alebo zaevidovania v evidencii príjmov a výdavkov aj podmienka preukázateľnosti stanovená v § 2 ods. 1 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z. Znamená to, že na vznik nároku na uznateľnosť výdavkov nepostačuje už samotná existencia dokladov, ktoré predložil žalobca, ale musí ísť o výdavok preukázateľne vynaložený daňovníkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov. Pokiaľ si daňový subjekt uplatňuje daňové výdavky preukázateľným spôsobom, ktoré znižujú zdaniteľné príjmy, je povinný tieto výdavky v zmysle § 32 ods. 1 písm. a/, b/ zákon č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov preukázať. Taktiež je žalobca povinný vierohodným a nespochybniteľným spôsobom preukázať, že služba uvedená na dodávateľských faktúrach reálne bola dodaná dodávateľom uvedeným na faktúre. V tomto smere žalobca, vo vzťahu k zisteniam správcu dane neuviedol také dôkazy, ktorými by vyvrátil pochybnosti o tom, že zdaniteľné obchody alebo služby reálne uskutočnili a taktiež ani z vykonaného dokazovania správnych orgánov nebolo jednoznačne preukázané, že zdaniteľný obchody alebo služby reálne a preukázaným spôsobom uskutočnil dodávateľ, ktorý fakturoval zdaniteľnú transakciu. Zo zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom žalobca ako daňový subjekt preukazuje ako všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bo vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly. Čo sa týka tvrdených nesprávností pri posudzovaní unesenia dôkazného bremena, je potrebné uviesť, že zákon č. 563/2009 Z. z. obsahuje osobitnú úpravu dôkaznej povinnosti daňovníka. Je to práve daňový subjekt, ktorý nesie dôkazné bremeno a je povinný preukázať splnenie všetkých zákonných podmienok samozrejme za súčinnosti so správcom dane, nie len u seba, ale aj u svojho dodávateľa. Žalobca tiež vzniesol námietky aj v súvislosti s rozsahom vykonaného dokazovania a vyhodnotením získaných dôkazov. V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí ako aj správca dane sa dostatočným spôsobom vysporiadal so žalobcovými návrhmi a námietkami, preto nemožno súhlasiť s námietkou žalobcu, že by rozhodnutie žalovaného bolo zmätočné a nepreskúmateľné. Na základe vyššie uvedeného preto ani námietka žalobcu, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe nie je dôvodná.

6.5 Po vyhodnotení závažnosti kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 461 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby vyhovel kasačnej sťažnosti žalobcu, pretože konanie pred finančnými orgánmi bolo súladné so zákonom a krajský súd postupoval preto vecne správne, keď žalobu zamietol podľa ustanovenia § 190 SSP. Kasačný súd sa stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu a kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol.

7.

7.1 O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania, pretože vo veci nebol úspešný.

7.2 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.